

baandlægge Ejendommene for Tid og Evighed for den Slægt, som tilfældigt har dem nu, og det vil jeg vedblivende være imod. For øvrigt kunde det ærede Medlem Hr. Andreasen jo foruden det ærede Medlem Hr. Holstein og mig ogsaa have taget det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen med, men det passede maaske ikke ind i det ærede Medlems Kram.

Ulrich: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen, men kun gøre nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Landbrugsmminister. Ministeren sagde, at det i Jorden nedlagte Arbejde skal komme Brugerens Slægt til gode. Men naar dette nu er Ministerens Opfattelse, hvorfor foreslaar han saa ikke, at alle Brugsformer skal falde ind under Loven, hvorfor skal Loven saa kun gælde disse bestemte Brug? Har den højtærede Minister ikke samme Pligt til at være hensynsfuld overfor alle andre end disse to specielle Kategorier af Landbrugere? Jeg synes, den højtærede Minister er inkonsekvent. Saa maa Loven omfatte alle Landbrugere, som er Lejere eller Forpagtere, og uden Hensyn til, om det er større eller mindre Bedrifter. Naar den højtærede Minister ikke tager denne Konsekvens, tillader jeg mig at mene, at hans Kærlighed til andre Kategorier af Landbrugere er betydelig mindre end hans Interesse i at komme netop de to Kategorier til Hjælp, for hvilke han nu søger at indføre en Særlovgivning.

Den højtærede Minister siger, at det ikke er Brugeren, men Kommissionen, der fastsætter Afgiften. Ja, men den, som skal fastsætte Afgiften, er altsaa ikke den, som burde have Retten dertil, nemlig Ejeren. Ejers Ret lader man haant om, den er lig Nul. Det, man ønsker, er altsaa, at ganske tilfældige, i Øjeblikket siddende Brugere af en anden Mands Ejendom skal have en for evigt gældende Ret til at bruge denne Ejendom.

Jeg fik ikke noget Svar af den højtærede Minister paa mit Spørgsmaal før. Jeg sagde, at man jo forhindrer, at disse Ejendomme overhovedet kan overgaa til Selveje, thi naar man laver en Særlov som denne og siger, at disse Ejendomme skal være i en bestemt Slægts Brug for al Evighed, kan de altsaa aldrig overgaa til Selveje. Dette maa dog sikkert være en Fejl.

I Anledning af den lille Strid, der er opstaaet mellem det ærede Medlem Hr. Holstein og den højtærede Landbrugsmminister angaaende Bygningers Genopførelse, skal jeg tillade mig at bemærke, at dersom Bygningerne paa en saadan Landbrugsejendom

af en eller anden Grund forgaar, skal de ifølge bestaaende Lovgivning genopføres, saa det er noget, der ikke er nogen Grund til at skændes om, og derfor er det ogsaa ganske overflødig, at der staar noget om det i Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen talte i meget høje Toner om Lejehusmændenes Elendighed. Nu synes jeg i og for sig ikke, at Spørgsmaalet om Lejehusmændenes Elendighed i Almindelighed hører ind under denne Debat, men foranlediget af det ærede Medlems Udtalelser vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem mener, at Lejehusmændene lever i saa stor Elendighed, hvorfor saa skabe et Privilegium, som gaar ud paa, at de skal blive i Elendigheden? Det forstaar jeg ikke rigtig.

Saa vil jeg gerne slutte mine Bemærkninger med at sige, at det forekommer mig, der er andre Omraader, som det var meget vigtigere for Regeringen at have sin Opmærksomhed henvendt paa med Hensyn til Lejeres Stilling i al Almindelighed. Thi Lejerne af de Ejendomme, der her er Tale om, vil jo i og for sig ikke lide saa overordentlig meget, fordi de efter et vist Aaremaal maa forlade Ejendommene; de har jo dog Adgang til at bosætte sig et andet Sted og opnaa et lignende Lejemaal af en lignende Ejendom for dér at udnytte de Evner og den Dygtighed, de er kommet i Besiddelse af paa Landbrugets Omraade. Maaske de mistede en Smule af det, der var nedlagt i Jorden, som den højtærede Minister udtalte, men dette kan dog ikke blive afgørende. Men tænk saa paa alle de hundrede Tusinder af Lejere, som skaber sig en Livsekstiens ved en Handel i en anden Mands Ejendom. Er der fra Regeringens Side fremsat noget Lovforslag i denne Rigsdag for at sikre disse Mennesker, hvis hele Eksistens afhænger af, at dette bestemte Lejeforhold overhovedet kan bestaa og fortsættes? Saa vidt mig bekendt er et saadant Lovforslag ikke fremkommet fra den højtærede Regerings Side. Jeg synes hellere, Regeringen skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa Ting, som havde almen Interesse og Mulighed for at blive gennemført i Rigsdagen, end stadig væk at tænke paa og tale om Ting, som den paa Forhaand ved ikke lader sig gennemføre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Jeg skal holde mig til den eneste lille saglige Bemærkning, som det